

The Hebrew text below

“Peep”, “Baseboard”

From the “High heels in the sand” catalogue, Petach Tikva Museum of Art, Curator:

Revital Ben- Asher Peretz

In the work *Peep*, **Hilla Ben Ari** lays out an image of a large woman (Big Mama) on the floor, like a crime- scene outline, a dead body that has left behind only a vesting of a memory of a perforated, flat, two- dimensional body, composed of thousands of swarming, assaulting white mice. The mice devour the disappearing dead body, while also creating and sustaining it- it seems to be wearing a delicate, beautiful white lace dress. Her slightly spread legs welcome those who approach, and her wide- open arms bring to mind animal furs hung on walls, indicating male hunting skills, conquest, surrender and death.

Like *Peep*, the multiplicity of modular craftsmanship in Ben Ari’s *Baseboard* brings to mind carpets from eastern Europe: plenty of ornamentation and Uzbek coloring. The baseboard is a low, negligible architectonic element, only slightly raised from the floor, touching bottom. Its role is to absorb the dirt, so it doesn’t spread to the decent white wall. But baseboards are also contours, marking the room’s familiar, safe borderlines. The chain of existence is reversed in Ben Ari’s work. It is the mice, parasitic animals, that rule- if only by sheer strength of numbers- and they suck on secretions from the women’s bodies (blood, milk), feeding on the very essence of vitality and femininity. The mice tails penetrate them through every possible orifice. Are they suffering, or giving themselves to the pleasures of the flesh? Is it the scene of a mass rape or a wild orgy?

מתוך קטלוג התערוכה 'נעלי עקב בחול': סחר נשים בישראל', מוזיאון פתח תקוה לאמנות
אוצרת: רויטל בן אשר פרץ

בעבודה **Peep** פורשת הילה בן ארי דמות אשה גדולה (Big Mama), שרועה על הרצפה כחלל דרוס שהושלך לשולי הדרך, או כסימון בזירת רצח, גופה שנותרה ממנה רק שארית זיכרון של גוף מחורר ושטוח, דו-ממדי, שמורכבת מאלפי עכברים לבנים, מתגודדים, מתנפלים. אלה טורפים את הגווייה הנעלמת, אבל בו זמנית יוצרים ומקיימים אותה – דומה שהיא עוטה שמלת תחרה לבנה, עדינה, רבת יופי.
רגליה הפסוקות קמעה מקבלות את פני הבאים, וידיה הפשוטות מזכירות פרוות של בעלי חיים תלויות על קיר, סמל ליכולת ציד גברית, לכיבוש, הכנעה והריגה.

כמו ב- **Peep**, גם בפנל של בן ארי הריבוי העמלני, המודולרי, מזכיר שטיחים ממזרח אירופה: עומס של אורנמנטיקה וצבעוניות אוזבקית. הפנל הוא אלמנט ארכיטקטוני נמוך, שולי זניח, מוגבה אך במעט מהרצפה, נוגע בתחתית. תפקידו לספוג את הלכלוך, כדי שלא יתפשט לקיר הלבן והמהוגן. אבל פנלים הם גם קונטור, קו מתאר שמסמן את גבולות החדר המוכרים והבטוחים. שרשרת הקיום מתהפכת בעבודתה של בן-ארי. העכברים, בעלי חיים טפילים, הם השולטים, בזכות הכמות העצומה שלהם, והם מוצצים את הפרשות גופן של הנשים (דם, חלב), את לשד החיות והנשיות. הנשים נטולות תווי פנים, בתנוחת ישו הצלוב, קדושות מעונות. זנבות העכברים חודרים לתוכן בכל חור אפשרי. האם הן סובלות או מתמסרות לעינוגי הבשר? האם המראה הוא של אונס המוני או של אורגיה מטורפת?